

asupra b
vând
dina

Voiaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

Prețul abonamentului:

Particulari 8000 Lei
Instituții 18.000 Lei
Abonamente de sprijin 30.000 Lei

APARE DUMINECA

MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI
EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.

Inserțiuni:

Pentru fiecare centimetru patrat
câte 100 Lei.

1946

0167 12.VII.1947

Anul 1945 a intrat în cutia veacurilor, alături de pesfârșitul și al anilor.

Anul 1946 vine să-i ia locul și pășește sfios și timid pe glob.

Este sfios și timid, căci milioane de suflete îl întâmpină încă în pragul primei zile cu marea întrebare: *Cum vei fi tu? Ce ne aduci?*

El nu răspunde și nici nu știe ce să răspundă, căci și el stă sub cârma și vine din porunca Celui peste veacuri, a Celui fără de ani, a începutului și Sfârșitului, a lui Alfa și Omega — Domnul.

Iată și aici greșitele noastre obiceiuri, formulate mai în urmă, în timpuri de răcire a credinței, că cerem adevăruri nepătrunse de minte dela cel neștiutor, lungime de zile dela cel nepulincios ca și putere cu dreptate și fericire dela om.

„An nou fericit îți doresc!” Doresc și urez cu ființă neputulincioasă, către tine tot ființă pieritoare.

De ce să ne fie rușine ca să zicem amândouă: „Dumnezeu să ne dea ani mulți și fericiți!”

Să ne îndreptăm amândouă gândul din prima zi a noului an către Cel mai puternic și peste ani.

Să intrăm în casa Lui, Lui să-i încredințăm gândul și să-i cerem ajutorul.

Așa au făcut strămoșii și părinții noștri în pragul fiecărui an nou, ca și în fiecare revărsat al zorilor, și a fost bine.

Astfel însă bisericile și acum ar fi pline, pe când balurile cu orgiile și „sân văsiile” ar fi goale; iar noi suntem oamenii pieririi!

Pe Dumnezeu să-l întrebăm: ce ne țiduci?, dar după ce ne vom ispiti pe noi cum am fost. Nu-l mai întrebăm însă cum vei fi, căci ar trebui să știm toți deopotrivă că nu poate fi decât prea bun.

Anul 1945, din voința Proniei divine și nu din întâmplare, ne-a adus foame, lipsă, trudă în oase și la mulți și răceală în suflete. Ne-a purtat prin față și pe porumbelul păcii cu ramura de finic, dar încă nu ni-l-a așezat, cred că încă n'am fost vrednici de

primirea lui și n'a secat încă răzbu-
nării și al răutății omenești de... Poate
că gândurile încă ne sunt de... față
luminii, căci nu sunt sincere și... rate.

Să rugăm pe Tatăl popoarelor... după ce ne
vom fi hotărât să ne prosternem în fața Lui —, ca în
anul acesta 1946 să alunge chinurile sufletești și
trupești dela noi, coborând pe îngerul păcii într-o
țară, creștină, bogată, iubitoare de vecini și stăpână
pe sine.

După această rugămintă sfântă, să ne strângem
toți cu iubire, sinceritate și credință în jurul iubitelui
nostru *Rege Mihai I*, împărțându-i gândul nostru la
început de an nou, că ne iubim țara în care odihnesc
oasele moșilor și strămoșilor noștri, ne iubim neamul;
vrem pace sinceră cu toți vecinii noștri și că am
fost și vom fi creștini ai Bisericii noastre ortodoxe, al
cărei adevăr îl punem în frunte, când trecem prin
furtuni că, „nici porțile iadului nu o vor sfărâma!”

Prea Sfințitului nostru *Părinte Episcop Veniam*,
fi asigurăm nemeșugita noastră sinceritate, devota-
ment și muncă pentru Biserica lui Hristos și poporul
român creștin din acest colț de țară, unde îl vedem
și-l credem părinte îndrumător spre cer și iubitor
spre neam.

Celor îmbogățiți pe lipsa altora, le strigăm să
vadă mulțimea flămândă în noul an.

Celor nevoiași cu trupul, dar poate mai bogazi
cu sufletul, le zicem să aibă înainte viața cu sfatul
Mântuitorului nostru Iisus, lucrând cinstit și rugându-
se călduros.

Preoțimei noastre luptătoare îi amintim greută-
țile prezente și ce vor mai veni, dar și „*îndrăzniți*,
căci Eu am biruit lumea!”

Tuturor împreună oste aitorilor pentru, iubire între
oameni și bine în lume, le zicem: „*Dumnezeu să Vă
înmulțească numărul anilor!*”

REDACȚIA

Din Pastoralele Arhierești

Din Pastorală I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae al Ardealului:

Răsună iar în cugetele noastre nevinovată și plină de îndemn cântarea: „Pe pământ pace și 'ntre oameni bună 'nvoire“. Și ca un răsnet din inimile noastre se desprind cuvinte de rugăciune: „Fă doamne ca să răsune această cântare de pace în sufletele tuturor oamenilor, mai ales în sufletele conducătorilor de state și popoare, căci mult oftează după pace întreaga lume“.

E drept că războiul a încetat. Dar pacea încă n'a venit. Iar urmele războiului se văd pretutindeni ca niște răni deschise din care sângerează omenirea strâpunsă de mari dureri și învaluită de mari necazuri. La tot pasul sunt familii cari plâng pierderea unor scumpi membri ai lor, soții și copii cari și-au pierdut sprijinul în viață, părinți cari își văd bătrânețele lipsite de nădejdi ce le puneau în copiii lor. Toți aceștia sunt împovărați de mari greutăți și lumea întreagă simte cât de pustiitoare a fost furtuna prin care am trecut.

Dar cu toate acestea nu ne lăsăm strămtorâți cu sufletul de aceste greutăți. Din încrederea în dragostea lui Dumnezeu, care nu ne va părăsi, ci ne va aduce și zile mai bune, sorbim puterea de-a înfrunța cu bărbăție aceste necazuri și de-a ne păstra neatins curajul de viață.

Căci se cade iubiții mei, ca să păstrăm și în aceste zile grele, tare și neclintită nădejdea în viitorul Țării și al poporului nostru. Să credem cu toții că din patimile războiului și ale urmărilor lui vom vedea răsărind o lume nouă, că vom avea parte cu toții de o învoire a gândurilor, de o înprosperare a virtuților creștinești. Atâtea suferințe nu au putut fi de geaba. Căci de obicei suferințele îmbunează pe oameni. Dar e sigur că această învoire și îmbunare nu vine decât atunci când oamenii, după ce și-au văzut marginea puterilor lor, se strâng din nou, cu și mai multă căldură, în jurul lui Hristos Domnul și Stăpânul vieții noastre, hotărâți să împlinescă întru totul voia lui Dumnezeu, singura care nu greșește și care ne vrea numai binele.

Nădejdiile noastre se ridică însă și mai sus de viața popoarelor. Cu ochii credinței ne îndreptăm spre împărăția lui Dumnezeu, nădăduind să răsară din mijlocul ruinelor războiului

și al sufletelor îndurerate, din morminte scânduri ce și-au dat viața cu fața spre un vâlc și cuie bun. Pentru că numai o omenire renăscută prin cu face să ni se pară că jertfele acestui război n'au fost prea mari.

Oare pot fi împlinite aceste nădejdi? Noi nu putem prevedea viitorul. Dar știm în chip sigur că Dumnezeu le vrea împlinite. Pentru că Dumnezeu nu vrea ca lumea aceasta să fie mereu pradă distrugerii și morții, ci vrea ca ea să se bucure de viață și de mărire. Însă mai știm un lucru: că Dumnezeu vrea ca aceste planuri ale Lui să se împlinescă și cu ajutorul și cu lucrarea noastră. El ne dă cinstea de a ne socoti împreună lucrători cu sine. Noi nu putem face nimic fără El, dar nici El nu vrea să facă pentru soarta noastră nimic fără de voia și fără lucrarea noastră. El ne învrednicește de cinstea unor luptători prin cari să cucerească lumea pentru Împărăția Sa cerească.

Ceeace au cântat îngerii în noaptea cea sfântă deasupra peșterii din Vifleem, noi să ne străduim să împlinim. Căci pentru binele și pentru mântuirea noastră a răsunat acea solie cerească. Știu, iubiții mei, că în inimile voastre sunt din darul lui Dumnezeu frumoase izvoare din cari pot izvorî faptele de dragoste, de pace și de milostenie. Numai puțină silință vă trebuie, în frunte cu părinții voștri cei duhovnicești, și veți vedea ce lucruri mari puteți face. M'am convins despre aceasta și acum pe urmă din felul cum ați răspuns la chemarea mea pentru ajutorarea orfanilor de război. Am văzut din inima largă cu care v'ați dat obolul că Dumnezeu sălășluiește în adâncurile ființei voastre. Eu vă mulțumesc din tot sufletul meu de părinte pentru căldura cu care ați răspuns acestei chemări și așteptând raport din toate parohiile noastre, rog pe Tatăl din ceruri să vă întoarcă însutit în Împărăția Sa, după inima cu care ați ajutat pe scumpii noștri orfani. Fiți siguri că micuții pe cari i-ați ajutat nu vă vor uita în rugăciunile lor și aceste rugăciuni curate vor străbate la inima Părintelui ceresc.

Din Pastorală P. S. Sale Episcopului Andrei al Aradului:

S'au adevărit și de astădată cuvintele Mântuitorului că: „Toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri“ (Matei 26, 52), pentru că nimic bun nu se poate face prin silnicie și puterea armelor. Acestea numai coboară pe om la treapta, de animal și sporesc suferința obștească.

Unii oameni abia au așteptat proclamarea păcii ca să se arunce cu o sete nepotolită

asupra bunurilor trecătoare. Aceștia cumpără și vând și speculează fără milă, — ca pe vremea dinainte de potop — fiindcă ei știu că pacea lumii este numai un răgaz între două războaie.

Nașterea lui Iisus Hristos ne deschide din nou cerul cu luminile lui. După cum soarele revărsă lumină și căldură peste ochii noștri cei trupești, așa și Fiul lui Dumnezeu luminează mintea noastră cu lumina adevărului și întărește voința pentru facerea binelui. La bolile cele mai grele avem lipsă de doftorii cei mai iscușiți. Acum, când ne sbatem să găsim iarăș pacea pierdută, nu ne-am putea mulțumi cu ajutorul unui om, oricine ar fi acela, ci numai cu unul venit de aus, care să aibă putere și asupra sufletului. Avem lipsă de un Mântuitor care să ne vindece sufletele, să strice peretele despărțitor între Dumnezeu și om, să dărîme peretele urei dintre om și om, și care să ne slobozească sufletul din robia păcatului.

Ca marea turburată de valuri este lumea, și ca frunza ce plutește deasupra ei este sufletul nostru. Numai mâna Celui ce a potolit furtuna mării (Matei 8, 20) va fi în stare să potolească și patimile din inimi și să nu lase valurile să se ridice iarăș deasupra lumii. Numai Fiul lui Dumnezeu, la a Cărui Naștere „mila și adevărul s'au întimplat, dreptatea și pacea s'au sărutat“ (Psalm 84, 11) este în stare să coboare pacea lui Dumnezeu în suflete.

Deaceea, rugăciunea noastră de azi către Dănsul să fie aceasta: Vino, Iisuse, învață-țe, să ne iubim, ca să găsim iarăș calea vieții. Din cenușa inimii aprinde iarăș focul dragostei către aproapele. Stinge vântul urei care ne seacă inimile. Adu pacea Ta în inimi și pe pământ între popoare.

Din Pastorală P. S. Sale Episcopului Vasile al Timișorii:

Pacea în această lume poate fi înțeleasă în multe feluri. Dar o pace adevărată, dreaptă și mulțumitoare, pentru toți oamenii dintr'o țară și pentru toate popoarele din lume, nu se poate dobândi decât printr'o orânduire a ei întemeiată pe învățatura creștină.

În grija de a da lumii o pace bună, dreaptă și folositoare pentru toți, deopotrivă — inși și popoare — bărbații de stat, oamenii politici și toți bunii cetățeni din toată lumea ar fi bine să țină seamă și de adevărul, că deosebiriile dintre oameni și dintre diferitele stări ale societății omenești nu pot fi ridicate, numai așa, peste noapte. Totășa precum nu se pot prăvăli munții,

spre a înfunda cu ei adâncimile văilor. Ceeace se poate face este însă, ca să înlăturăm dintre noi, dintre inși ca și dintre popoare, pereții despărțitori ai îngâmării, ai urii și ai cruzimii, dând, cu creștinească dreptate, fiecăruia ceea ce se cuvine. Minunat înfățișează și lămurește aceste adevăruri o asemănare a sfântului Ioan Gură de Aur: „Vieța noastră pământească — zice sfântul Părinte — se aseamănă cu o piesă de teatru. În piesă unul joacă rolul regelui, altul pe al conducătorului de oștiri, al treilea face pe soldatul. După piesă niciunul din ei nu mai este ceea ce era în timpul reprezentației. Așa va fi și la sfârșitul vieții: fiecare va primi răsplata nu a ceea ce a fost în vieță, ci a ceea ce a făptuit în timpul ei.“¹⁾

E adevărat că oamenii sunt — într'un anumit înțeles — toți la fel unul cu altul. Toți intră pe aceeași cale în vieță și tot pe una și aceeași cale o și părăsesc. Toți se aseamănă în păcate și toți vor fi supuși aceleiași judecări a Ziditorului. Toți au aceeași soartă grea în vieța pământească și toți aceeași chemare spre mântuire.

Totuși, ca puteri trupești și sufletești, ca porniri și moravuri, ca dorințe și strădălnicie în urmărirea adevărului și a binelui, a mântuirii deci, în ceea ce privește vrednicia lor ca oameni și creștini, ei sunt mult deosebiți unul de altul. Deaceea este împotriva firii lucrurilor a se căuta să se întocmească vieța publică din viitor și a se organiza pacea mult așteptată, fără a se ține seamă de aceste deosebiri firești, cari, pe lângă toate asemănările, există totuși, între inși și popoare. A nesocoti aceste deosebiri, ar însemna să se calce în picioare valori ale sufletului omenească, câștigate prin veacuri de strădălnică muncă și jertfă, ar însemna să se desființeze libertatea inșilor ca și a popoarelor, să se nimicească tot ceea ce se cunoaște și înțelege sub numele de cultură și civilizație, să înceteze însăși vieța.

Din Pastorală P. S. Sale Episcopului Nicolae al Clujului:

Am spus, iubii mei fi sufletești, că lumina marelui praznic al Nașterii Domnului din acest an ne pare și mai strălucitoare decât a celor din anii din urmă; și așa este. Fiindcă acest Crăciun nu ne vestește numai desrobirea sufletului nostru din cătușile păcatului strămoșesc și așezarea noastră în scaunul de cinste al fiilor lui Dumnezeu, ci el este și mărturia desrobirii

1) Către Teodor cel căzut, II, 3.

noastre naționale, a celor ce patru ani de zile am fost ruși din trupul patriei românești și aruncați — de stăpânitorii cei fără de lege — „în laturea și umbra morții“.

Căci, după toată buna chibzuială omenească, încercări vor mai veni, fiindcă deși războiul din afară a încetat în cea mai mare parte a lumii, pacea dinlauntru nu s'a așezat încă în suflete. Brațele oamenilor au fost dezarmate, dar inimile lor încă nu. Mulți dintre ei se uită încă la fratele lor, cu privirea lui Cain. Și ca oamenii singuratici sunt și neamurile. Nici ele nu s'au împăcat întreolaltă. Iar după cuvântul unui înțelept bărbat de stat, nu numai guvernele, ci și națiunile trebuie să se împace; că guvernele trec, iar națiunile rămân.

Acum să ne întrebăm, dragii mei, de ce oare neamurile se încumetă așa de greu să trăiască în bună înțelegere întreolaltă și de ce sunt gata să se ia la trântă unele cu-altele, cu atâta vinovată ușurătate? Obârșia acestei ciudate stări de lucruri nu poate fi găsită decât în patimile cari robesc pe oameni și-i abat dela împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. Într'adevăr cele mai multe războaie au fost stârnite de nestăpânita poftă de avuții, de putere și de domnie a unor națiuni asupra altora, sau de trufia cea fără de margini a unor oameni. Orbiți cu desăvârșire de aceste patimi, unii ca aceștia ajung să ntoarcă pe dos nu numai judecățile omenești, ci și dumnezeiasca înțelepciune cuprinsă în Scripturile sfinte. Ei spun că Dumnezeu ar fi lăsat unele neamuri să robotească, iar altele să domnească; unele să adune și altele să risipească. Ei se silesc chiar să dovedească dreptatea unei asemenea judecăți sucite. Dar nu izbutesc, fiindcă înțelepciunea Scripturii e simplă și limpede pentru toată lumea: Dumnezeu nu caută la fața oamenilor; înaintea Lui nu este iudeu sau elin sau varvar sau rob sau slobod; înaintea Lui toți sunt deopotrivă și deopotrivă vrednici să se bucure de libertate și de dreptate — după măsura inimii lor curate.

Orice pace zidită pe alte temelii decât ale libertății și dreptății și dreptății neamurilor, poartă în sine sâmbanța stricăciunii și a pieirii. Că după aceste două bunuri însetează sufletul omenească, ca cerbul după apa izvoarelor de munte.

Prea mult se vorbește de pace. Semn că ea nu este. Fiindcă îndeobște te gândești la bunuri pe care nu le ai.

Din Pastorală P. S. Sale Episcopului Nicolae al Oradiei:

Sfântul evanghelist Ioan, vorbind despre venirea în lume a Fiului lui Dumnezeu, despre cel dintâi Crăciun al creștinătății, constată cu amărăciune, că El „întru ale Sale a venit și ai Sai pre Dânsul nu L-au primit“ (Ioan 1, 11).

Nu l-a primit Ierusalimul. Nu l-au primit carturarii și fariseii, povățuitorii duhovnicești ai poporului. Nu l-a primit nici chiar Vifleemul, cel atât de neînsemnat între orașele Iudei.

Nu l-au primit pentru că venirea Lui în lume nu s'a întâmplat după așteptările greșite ale sufletului lor rătăcit și orbit de păcate, ci după orânduirea cu mult mai înaltă și prea înțeleaptă a Părintelui ceresc.

Doamne! De este astăzi inima noastră impietrită, rece și mai neprimitoare chiar decât peștere din Vifleem, Tu, cu căldura iubirii și a bunătații Tale înmoaie-o, încălzește-o, înviază-o și o deschide, pentru că să poți intra în ea, Tu, Domnul și Stăpânul nostru cel bun, cel drept, cel adevărat.

Doamne! De este sufletul nostru prea slab, prea neputincios și cu totul orbit de patimi și fărădelegi, Tu, în marea Ta milostivire întărește-L, și-L tămăduiește și ne invrednicește ca cu ochii cerești ai credinței să Te putem vedea, să Te putem cunoaște pe Tine, Ziditorul și Mântuitorul nostru, cel îndelung — răbdător și și mult milostiv.

Doamne! Dumnezeuul părinților noștri, încă ne rugăm Tine, în această zi de mare praznic, să sporești ceata fiilor și aleșilor Tăi în Tara noastră România, care din vremuri străvechi Tine îți slujește și să-l ajuți ca — prin aceștia — și de acum înainte numai pentru slava Ta și propășirea sa să trăiască și să slujească din neam în neam, Amin!

În mijlocul lumii încă și astăzi atât de învrăjbite, un glas tainic — venit de pe alte țărâmurii — ne șoptește: „fără de Mine nu poți face nimic“ (Ioan 15, 5). Pacea adevărată între oameni și între popoare nu o poate da lumea singură, căci pacea ei este pacea pământească, pace pe dinalără, pace strâmbă, pacea puterii, pacea constrângerii.

Vă mai sfătuiesc, împreună cu apostolul Pavel ca „la învățături streine și de multe feluri să nu Vă mutați“ (Evrei 13, 9); „ascultați — ca și până acum, spre al vostru folos — pe învățătorii voștri și Vă supuneți lor; că ei priveghează pentru sufletele voastre, ca ceice vor să dea seamă, ca să facă cu bucurie aceasta, iar nu suspinând“ (Evrei 13, 17).

Anul nou în Caransebeș

Prea Sf. Sa Păr. Episcop Veniamin înconjurat de un sobor de 10 preoți și 4 diaconi a slujit sf. Liturghie și Te-Deumul.

Predica a rostit-o frumos și convingător Prea C. Păr. Ic. Stfor R. G. Ancușa.

După Te-Deum, a avut loc la reședința episcopoească obișnuita recepție.

Arhierul înconjurat de toate autoritățile și personalitățile orașului forma o privescătoare în viitorul Neamului nostru românesc și creștinesc.

În numele Clerului și al Poporului a vorbit P. C. P. Prot. Ic. Stfor R. G. Ancușa.

Prea C. Sa într-o demnă, documentată și actuală cuvântare, arătând trecutul și formulând dorințele viitorului an, prezintă Prea Sfinției Sale bunele urări din prima zi a noului an.

Prea Sf. Sa primește cu mulțumire asigurările de dragoste și muncă ale Clerului și Poporului, pe cari le consideră adresate prin sine Bisericii și răspunde prin înțeleptele cuvinte:

Anul trecut a pus capăt uciderii de oameni prin războiu. Tot acel an a șters și dictatura, căci dictatura care ia libertatea scrisului, a cuvântului și a gândului nu are lungime de zile.

Intrăm în noul an cu încredere bazându-ne pe optimismul de veacuri al poporului nostru și mai ales pe ajutorul lui Dumnezeu, căci peste încercările lumești și economice — singurele subliniate de unii oameni — stă Dumnezeu.

Nu disperăm în fața greutăților și a frământărilor din lume, căci toate acestea nu se produc prin hazard, cum afirmă unii, ci după voia lui Dumnezeu și planul său etern divin.

Pronia divină a ajutat întotdeauna Neamului nostru. Ne este martoră istoria în decursul veacurilor.

Această pronie divină va fi cu noi și în anul acesta pe care acum îl începem.

Nădăjduiți într-o pace dreaptă pentru poporul nostru, care pace să se bazeze pe principiile evangheliei și pe vrednicia popoarelor, nu numai pe mulțimea și puterea lor. O pace fără adevărul evangheliei la bază se dăruiește ca un joc de cărți.

În vederea binelui pentru neamul nostru, să punem toată solidaritatea noastră.

Nu luptă de clasă, ci iubire de clasă vrem.

Orice reformă e zadarnică fără reforma omului și această reformă a omului o dorim noi preoții.

Preotimea a fost și este lângă popor, și ea prezintă ca țintă finală a omului cerul, și nu pământul.

Suntem popor creștin și pașnic. Vrem pace, dragoste și armonie cu toate naționalitățile conlocuitoare și cu toate țările vecine.

Avem nădejde în dreptatea Marilor Puteri Aliate și suntem recunoscători Armatei roșii pentru lupta dusă alături de noi la desrobirea Ardealului și întregirea țării.

Biserica noastră a fost și este democrată, ceea ce ne-o dovedește alcătuirea corporațiilor noastre bisericesti, având drept bază Statutul organic.

Nu uităm din prima zi a noului an pe Majestatea Sa Regele nostru Mihai I, sub al cărui sceptru regal punându-ne, împreună cerem noului an să ne facă o țară liberă, independentă și singură stăpână pe destinele ei.

Pentru aceasta se cere însă ca toți să fim uniți și în iubire să lucrăm la refacerea și propășirea țării noastre.

Cu aceste sfaturi părintești P. S. Sa împărtășește tuturor arhieresti binecuvântări și le urează Anul 1946 cu împlinirea dorințelor.

Vizitațiunea canonică din jurul Oraviței

(Urmare la numărul 52/945)

Socolari

Comuna Socolari e o comună mai curând mică, decât mare, însă pentru viața noastră ortodoxă românească de o importanță cu atât mai mare, căci lupii răpitori au făcut aici pradă bogată și primejdia înstrăinării de ortodoxia noastră de neam mântuitoare mai poate face răvagii și astăzi în unele suflete îndoelnice și slabe. De aceea, P. S. Sa a ținut să cerceteze nesmintit această comună, pentru ca prin rugăciunile, îndemnurile și arhieresti sale binecuvântări să ducă întărire în sufletele îndoelnice, precum și să trezească dor de revenire la adevărata credință a părinților, în sufletele celor ce s'au lăsat amăgiți de dușmanii neamului și ai Bisericii noastre străbune.

Poporul credincios, în număr destul de mare, aștepta pe Arhipăstor în poarta sf. bisericii. De față era primarul comunei, învățătorii cu copiii de școală, în frunte cu protopopul I. Oravițan, care era asistat de preoții: T. Iorga-Slatina, I. Predescu-Potoc, Al. Iorga-Bogodintși, A. Mihailovici-Sasca-rom, G. Târbu-Sasca-mont, I. Berlogia-Răcăjdia, I. Pircea al locului, G. Neda-Greoni și diaconul D. Băloni.

Sosind P. S. Sa, primarul comunei îi urează bun sosit, apoi ia cuvântul preotul I. Pircea al locului, care, în cadrele raportului, nu se mărginește numai la înșirarea de date, ci face și o frumoasă apreciere la adresa celor ce cu tărie stau alipiți de dumnezeiasca instituție a bisericii noastre strămoșești.

Mulțumindu-le la amândoi pentru cuvintele de bun venit, întru cântarea troparului hramului, P. S. Sa este condus în sf. biserică. Se săvârșește rugăciunea de mulțumită. Apoi Arhipăstorul, într'o prea frumoasă cuvântare, arată care este adevărata credință și prin mai multe exemple din sf. scriptură și din viață, arată care sunt datorințele bunilor creștini, cari doresc sa nu-și piardă sufletul și să se mântuiască și în acelaș timp să-și servească Biserica și Neamul, îndemnându-i la ascultare față de autorități și la alipire către Neam și Rege, le împărtășește tuturor și la toate arhierasca Sa binecuvântare și roagă pe bunul Dumnezeu să-i întărească și să le dea spor în viața cea după Hristos.

După ce a ieșit din sf. biserică, P. S. Sa s'a mai întreținut câtva timp cu unii dintre credincioși, interesându-se de viața și nevoile lor. Apoi a trecut la casa parohială, unde a făcut revizia Oficiului parohial.

Potoc

Dela Socolari, P. S. Sa și suita a plecat la Potoc, o comună micuță, dar frumoasă, abia la 2½ Km. depărtare de Socolari.

Poporul cu mic cu mare, aștepta în poarta sf. biserici. Era pentru ei o adevărată sărbătoare, cum n'au mai văzut, căci în această comună nu se știe să fi călcat cândva vre-un episcop. În truntea poporului era primarul comunei, care talmăcește bucuria poporului de a putea saluta în mijlocul lor pe Arhierul și Arhipăstorul lor. În mijlocul credincioșilor, cu sf. cruce și sf. evanghelie în mână, era protopopul tractual I. Oravițan, asistat de preoții locului, veteranul pensionar A. Popoviciu și I. Predescu, precum și de preoții I. Iorga-Slatina, Al. Iorga-Bogodini, I. Berlogia-Răcășdia, A. Mihailoviciu-Sasca-mont, G. Neda-Greoni și diaconul D. Băloni. Din mijlocul lor se desprinde preotul I. Predescu și făcând o descriere succintă a situației religioase și bisericesti din comună, urează bun sosir Arhipăstorului, rugându-l ca odată cu arhierasca sa binecuvântare să întărească cu rugăciunile sale micuța turmă din această parohie, care vrea să rămână credincioasă tradiției și Bisericii strămoșilor ei.

După ce P. S. Sa a răspuns în câteva cuvinte atât primarului cât și preotului, în dangatul clopotelor și între acordurile melodioase ale troparului hramului, este condus în sf. biserică. Aici se săvârșește doxologia, la stărsitul căreia P. S. Sa citește rugăciunea de mulțumită a sf. Vasilic. Urmează apoi cuvântarea P. S. Sale,

care cuprins de această bucurie ca și credincioșii, în cuvinte avântate laudă tăria credinței enoriașilor și alipirea lor de Biserica lui Christos, îndemnându-i prin pilde și exemple, ca să arate aceeași tărie ca și părinții lor, în ceea ce privește nașterea de copii și creșterea lor după învățăturile moralei creștine. În toate trei parohiile P. Sf. Sa a împărțit iconițe, cruciulițe și cărți de rugăciuni, copiilor cari se înghesuiau să sărute mâna P. Sf. Sale și să primească un dar prețios.

Dela sf. biserică, Arhipăstorul a trecut la casa parohială, unde s'a făcut revizia Oficiului parohial, apoi a vizitat pe preotul pensionar A. Popoviciu, care împreună cu soția sa este pe cale a se înscrie în fruntea călătorilor bisericii noastre străbune din Potoc.

INCHEIERE

Se întunecase deabinelea, când am părăsit comuna Potoc, îndreptându-ne pe aceeași cale Socolari-Ilidia-Ciclova-română la Oravița-montană, unde în casa ospitalieră a protopopului V. Musta, șefii autorităților și intelectualii din Oravița-montană așteptau pe Arhipăstor, ținând să-și arate încă odată atașamentul lor filial și dragostea ce i-o poartă.

Din Oravița, cu trenul dela ora 1½. P. S. Sa și suita sa s'a întors la reședința Sa în dimineața zilei de Marți 29 Octombrie a. c.

Vizitațiunea canonică s'a desfășurat într'o atmosferă de adevărată înălțare sufletească favorizată fiind și de un timp admirabil de toamnă, manifestându-se par'că și prin aceasta voia și mâna Domnului, ca să tocmim căile lui. Poporul credincios din toate comunele a înțeles gestul Arhipăstorului și n'a întrelăsat ocazia de a se bucura de vederea celui ce venea la ei în numele Domnului, ca să le aducă cea mai prețioasă hrană, hrana sufletească, atât de necesară și prețioasă mai ales în zilele pe care le trăim astăzi. Și drept ecou al sentimentelor care le-a încălzit sufletele în zilele de 26-29 Oct. a. c., clerul și poporul credincios din comunele din jurul Oraviței încă mult timp a exclamat plin de bucurie duhovnicească: „Pe Stăpânul și Arhierul nostru Veniamin, Doamne păzește-l întru mulți ani. — Întru mulți ani, Stăpâne!“.

Rap.

INFORMAȚII

An nou cu sănătate și fericire
urăm tuturor colaboratorilor și cetitorilor noștri!

P. Sf. Sa Păr. Episcop Veniamin, mulțumește pe această cale tuturor cari l-au felicitat din prilejul sf. sărbători și Anul nou și împărtășindu-le arhierest binecuvântări le face aceleași urări de pace și sănătate.

Din voia lui Dumnezeu, înalt Prea Sfințitul nostru Patriarh Nicodem, a trecut în ziua de 6 Dec. 1945 patriarhala vârstă de 80 ani.

Din prilejul acestui praznic al Bisericii noastre și al înalt Prea Sfinției Sale, Eparhia Caransebeșului, în frunte cu Chiriarchul său, îi urează din inimă:

„Întru mulți ani, înalt Prea Sfințite Stăpâne!”

Prăznuirea Crăciunului în Caransebeș. Prin ceața apăsătoare și întunecoasă a vremurilor noastre amenințătoare cu răceli spirituale, slujbele divine ale Crăciunului le putem compara cu adevărate oaze de învioreare sufletească.

Ele au fost ascultate de o mare mulțime ce a încălzit zidurile sf. biserici. Iar inimile s'au topit în rugăciune ca și lumânările credinței în fața sf. Altar.

Remarcăm afluența neobișnuită a intelectualilor față de trecut.

În ziua primă a servit și predicat Prea Sf. Sa Păr. Episcop Veniamin, înconjurat de un cucernic sobor.

Răspunsurile le-a dat Corul Reuniunii sub dirijarea dlui prof. E. Rădescu. După sf. Liturghie, Prea Sfinția Sa a primit tradiționalele urări în cadrul unei gustări.

În ziua doua a vorbit P. C. Păr. Prot. Dr. Z. Munteanu, iar răspunsurile le-a dat Corul Căminului Cultural, sub dirijarea dlui Prof. D. Cuzma, care și în ziua a treia a dat răspunsurile cu Corul de Copii mici.

P. Sf. Sa Episcopul Policarp Morușca al Americii este numit episcop locotenent al Episcopiei Maramurășului.

Manifestări religioase în așteptarea Crăciunului în Caransebeș.

Licenul de fete, prin osteneala Corpului profesoral și în special a Prea Stim. Dne Prof. E. Neamțu a prezentat publicului caransebeșan o serbare în ziua de 15 Dec. 1945, evidențind în special rolul femeii în toate domeniile muncii.

Seara zilei de 17 Dec. 1945, a înregistrat duiosă serbare a Lic. de Băieți și Fete cu obiceiuri de Crăciun. Corurile le-au dirijat dnii Prof. D. Cuzma și E. Rădescu iar conferința a ținut-o Dl. Prof. C. Brebeanu.

Duminecă, 23 Dec. 1945, în biserica catedrală s'a desfășurat concertul de colinde al Corului catedral, la care a participat și P. Sf. Sa.

A vorbit Păr. Prof. I. Bulea.

După aceasta, în sala lic. „Traian Doda” a avut loc festivalul religios al corului de copii, prezentat prin osteneala Dlui Prof. D. Cuzma, din care festival subliniem tabloul Bunei Vestiri și al Peșterii Betleemului, foarte reușite.

A vorbit Păr. I. Câmpianu.

Prea Sf. Sale i-au colindat în Ajunul Crăciunului Corul catedral și cel al Căminului Cultural.

Inaugurarea ciclului de conferințe la Institutul Francez din Caransebeș. În zilele acestea s'a inaugurat ciclul de conferințe la Institutul Francez din România, centrul de studii din Caransebeș, sub direcțiunea Dlui profesor Roland Papavoine, din Misiunea Universitară Franceză din România. Ședința o deschide printr'o alocuțiune academică și în o frumoasă limbă franceză, distinsul intelectual al Banatului Dnul Augustin Munteanu, președintele acestui institut, un adevărat democrat, prin altruismul și generozitatea sa, lucrând întreaga viață în mod cinstit și desinteresat, pentru binele acestui colț de țară și pentru propășirea țaranului român. Dl Munteanu care este dealfel fondatorul Institutului Francez din Caransebeș, în alocuțiunea sa a glorificat spiritul francez, arătând, că Franța, după ce a fost târâtă în strâmtoare și apoi chinuită fără cruțare, prin împrejurările războiului, a izbutit în sfârșit prin înțelepciunea și rezistența sa eroică, să scape din întunerecul ce s'a abatut asupra ei. Și acum după triumful său de eliberare, se pregătește iarăș de a-și relua rolul de avangardă a civilizației, din aceeași înălțime și măreție a destinului său. În continuare, Dsa spune, că în prima parte a ciclului de conferințe, vor fi prezentați anumiți poeți cu idei revoluționare în curentele literare, cari cu simțul lor vizionar, au știut să redea gândurilor lor un sens de actualitate pentru toate timpurile. Unul dintre acești poeți a fost și Sully Prudhomme, care aparținând unei școli foarte ordonate, zisă parnasiană, s'a făcut renumit prin faptul de a fi contribuit în mare parte la răsturnarea școalei romantice, adică la substituirea poeziei personale și plângătoare, cu cea impersonală și obiectivă. Apoi aduce elogii conferențiarului Dl Louis Combi profesor din Misiunea Universitară Franceză din România, care cu cunoscutul său talent de a revela geniul spiritului francez prin poezie, a binevoit a veni să illustreze în fața admiratorilor culturii franceze, opera poetului Sully Prudhomme și pentru a demonstra, că ideile acestui poet cu sensibilități ce s'au răsfrânt asupra lumii gânditoare, ar fi foarte nimerite pentru îndreptarea vieții morale și sociale a zilelor noastre. **M. F.**

Treceri la ortodoxie. Păr. R. Suru din Bucovina ne comunică bucuria revenirii în sânul Maicii noastre Biserici a următorilor sectari din com. Golet: T. Florea și soția Elena, Gr. Constantin și soția Maria, Drăgan Miron și familia Ana, Miron, Ana; E. Suru și fiica Anuța; Todor P., Stan I. și Bogoveici Metodie.

Conferința celor trei Mari Puteri ținută la Moscova s'a terminat.

A fost discutată și problema României.

Ca urmare a conferinței se vor prezenta Majestății Sale Regelui nostru Mihai I esmișii celor trei Mari Puteri, pentru lărgirea cadrelor guvernului în care să între și țărăniști și liberali.

† **Aurel Marta-Gavojdia.** Fulgerător și impresionant ne vine acum la încheierea numărului vestei morții Pr. A. Marta.

Ieri a fost la Episcopie, iar spre seară întorcându-se acasă, între gara Gavojdia și sat a fost jefuit și împușcat rămânând mort pe loc, de indivizi necunoscuți.

Moartea atât de subită și adusă tâlhărește fratelui nostru întru Hristos ne amintește glasul Bisericii: „Jeri am vorbit cu voi și fără de veste mi-a venit asupra înfricoșatul ceas al morții”.

Să priveghiem căci zilele grele sunt, iar pe Bunul Dumnezeu să-L rugăm să odihnească cu dreptii sufletul Preotului Aurel Marta.

Concertul de Colinde dela Ferdinand. Parohia ortodoxă română cu concursul corului mixt al Căminului Cultural din Ferdinand, a aranjat în seara zilei de 16 Dec. 1945 în sala Cinematografului Uzinei Ferdinand, un reușit festival artistic alcătuit din coruri, colinde și teatru, după datinile din bătrâni.

În acest cadru, *Păr. Ioan Racoveanu* parohul comunei și conducătorul Căminului Cultural și-a dezvoltat conferința intitulată: Colindele și datinile de Crăciun.

În continuare corul mixt al Căminului, alcătuit din intelectuali, muncitori și tineret a executat, sub conducerea istețului dirijor *V. Anderwald*, 14 piese corale viu aplaudate.

Mult aplaudate au fost execuțiile din caval și acordeon ale Dlui *Ion Duma* rev. sanit.

La urmă s'a interpretat sceneta „*Cataplasma*“ de Dr. Urechia, distingându-se D-nii: Gh. Grecu, I. Stănescu și Th. Gheorwăncanu.

Reprezentarea s'a desfășurat în fața unui public neobișnuit de numeros așa încât atât scopul moral cât și cel material s'a atins pe deplin.

Mulțumită publică. Parohul și comunitatea ortodoxă română din Ferdinand, aduce și pe această cale cele mai simțite mulțumiri binefăcătorilor:

Consilier *Pavlu* și familia sa din Soc. T. N. C. București, care a donat pe seama bisericii un covor persan în valoare de cca 500.000 lei și Dș. *Valica Gâlea*, funcționară din Soc. T. N. C. București care a donat o candelă de argint în valoare de cca 18.000 lei.

Bunul Dumnezeu să le primească darul și să le facă parte de cele mai bogate fructe ale rugăciunilor depuse în sf. Său lăcaș pe care l-au împodobit atât de frumos prin aceste danii.

Rectoratul Universității „Regele Ferdinand I“ Cluj-Sibiu ne roagă să publicăm în organul nostru următoarele:

Senatul Universității noastre, având în vedere lipsa alimentelor necesare pentru funcționarea căminelor și cantinei studențești precum și lipsa rufăriei dela căminele studențești, a stabilit că pentru ca studenții să poată fi primiți la cantină, trebuie să aducă alimente în natură, iar ca să poată fi primiți în cămine pe lângă aceste alimente mai trebuie să aducă și rufăria necesară. Aceste alimente și rufărie obligatorie pentru toți studenții și studentele din cămin și cantină sunt următoarele:

Alimente pentru 6 luni: Cartofi 100 kgr., făină 60 kgr., untură topită 6 kgr., ulei 12 kgr., slănină afumată 2 kgr., carne afumată 5 kgr., săpun rufe 2 kgr., ștergare de bucătărie 2 buc., fasole albă 10 kgr., ouă 100 buc.

Alimentele pot fi aduse în trei rate, din două în două luni.

Rufăria pentru a putea fi primit în cămine: 1 plapumă, 2 cearceafuri de pat, 2 cearceafuri de plapumă, 2 fețe de pernă, 1 buc. pernă și saltele pentru pat.

Vă rugăm să binevoiți a difuza acest comunicat pentruca studenții cari doresc să fie primiți în cămine să aducă alimentele și rufăria susmenționată. *Deschiderea Universității* noastre a rămas definitiv fixată pe data de 15 Ianuarie 1946

Rectoratul

PARTEA OFICIALĂ

Publicațiune de vânzare

Nr. 6347 E. 1945.

Episcopia ort. rom. a Caransebeșului vinde pe cale de licitație publică 350 buc. arbori esență cer, gârniță și diverse cca 460 m³. din pădurea Visag, jud. Sevefin.

Vânzarea se face pe bază de oferte închise, cari se vor înainta Consiliului eparhial în Caransebeș, cel mai târziu până la 15 Ianuarie 1946, ora 11.

Caetul de sarcini cu condițiunile de vânzare se poate vedea în biroul Consiliului eparhial în orele oficioase.

Caransebeș, din ședința cons. eparhial, ținută în 20 Decembrie 1945.

Episcop:
+ VENIAMIN

Consilier referent:
Dimitrie Sgăvêrdia

Comunicat

No. 6353 C. 1945

În conformitate cu dispozițiunile noastre anterioare, îndrumăm din nou, preoțimea noastră parohială, să dea nelimitat concurs învățătorilor, care au început acțiunea de culturalizare a satelor.

Deocamdată, în fiecare sat, se va duce o acțiune de alfabetizare. Dorim ca, în această acțiune, C. Preoți să fie cei dintâi colaboratori ai învățătorilor.

Caransebeș, la 28 Decembrie 1945.

Consiliul eparhial

Aviz

Din cauza scumpetei crescânde la material și la lucru, am fost nevoiți a urca abonamentele.

Rugăm C. Preoțime și pe toți cetitorii noștri a face noi abonamenti, căci și abonamentele pot fi mai ieftine cu abonamenti mai mulți.